

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **G. T.**
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
působícím v AK HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s.
se sídlem v Brně, nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. října 2018, č.j. MV-143185-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 13. 11. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-143185-4/SO-2017 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též

jen „s. ř.“ nebo „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo vnitra“), ze dne 30. 10. 2017, č. j. OAM-24536-9/ZM-2017 (dále též jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, neboť nebyly splněny podmínky ustanovení § 42g odst. 3 tohoto zákona.

2. Současně žalobkyně požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. Této žádosti krajský soud nevyhověl, jak se podává z usnesení nadepsaného soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 30 A 142/2018-29.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítla, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nesprávného právního posouzení. Má rovněž za to, že nebyly dodrženy základní zásady správního řízení.
4. Shrnula, že žalovaná v napadeném rozhodnutí shledala nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb: *„Žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, není k plnění těchto úkolů oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přestože mu bylo za tímto účelem vydáno povolení k zaměstnání. Žádost o vydání zaměstnanecké karty dále není oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.“* Doplnila, že z tohoto důvodu byla žádost o prodloužení zaměstnanecké karty ve smyslu ustanovení § 44a odst. 11 zamítnuta.
5. Argumentace správních orgánů se podle žalobkyně opírala zejména o skutečnost, že ta je členkou družstva, pro které vykonává jakožto zaměstnanec na základě pracovní smlouvy pracovní činnost. Žalobkyně namítala, že správní orgány za společníka ve smyslu výše citovaného ustanovení považovaly i člena družstva a tyto své závěry opíraly o znění důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb. Upozornila, že předmětná důvodová zpráva však členy družstva, v části vztahující se k ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přímo (výslovně) nezmiňuje, přičemž odkazuje pouze na osoby v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace. I když se následně tato důvodová zpráva věnuje i výkladu ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců a v této části je pojem *„členové družstva“* výslovně zmíněn, nelze jej dle názoru žalobkyně vztáhnout i k výkladu § 42g odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobkyně namítá, že se necítí být společníkem, členem statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace a doplňuje, že je: *„pouze běžnou členkou družstva, aniž by byla členkou žádného z jeho orgánů“*.

7. Dále odkázala na ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích). Krajský soud upozorňuje, že žalobkyně měla na mysli ustanovení § 3 odst. 4 téhož zákona (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), které zní: „*Společníkem podle této hlavy se rozumí i člen družstva.*“ Má za to, že zákon o obchodních korporacích pojmově sjednocuje pojem „společníka“ a „člena družstva“ pro potřeby hlavy I. zákona o obchodních korporacích, přičemž jej nelze vztáhnout k zákonu o pobytu cizinců, a to proto, že ten je vůči zákonu o obchodních korporacích ve speciálním postavení.
8. Konstatuje, že tento její závěr potvrzuje i původní znění ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců (do cit. zákona byl začleněn zákonem č. 101/2014 Sb., účinným dne 24. 6. 2014), které pojem „člen družstva“ užíval, a to i za situace, kdy byl již účinný zákon o obchodních korporacích. Uzavřela tak, že pokud by byl výklad správního orgánu správný, bylo by užití pojmu „člen družstva“ již při vzniku institutu zaměstnanecké karty nadbytečné. Žalobkyně rovněž odlišuje výklad předmětných ustanovení pro situaci, kdy má být žadateli o vydání zaměstnanecké karty ta vydána anebo prodloužena její platnost.

III. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 11. 2018 uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací obsaženou v žalovaném rozhodnutí, na něž odkázala. Je toho názoru, že v odůvodnění žalovaného rozhodnutí poskytla kompletní výklad předmětné problematiky, který rovněž reflektoval námitky obsažené v nyní podané žalobě. Má tak za to, že se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí již vypořádala.
10. Uzavřela, že záměr zákonodárce ve věci právní úpravy pobytu cizinců je jednoznačný a má přednost před výkladem zákona o obchodních korporacích. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně i žalovaná na výzvu krajského soudu nevyjádřily nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

12. Ze správního spisu se podává následující. Žalobkyně na území České republiky disponovala povolením k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností ode dne 10. 11. 2016 do dne 9. 11. 2017. V průběhu jeho platnosti podala u správního orgánu I. stupně dne 14. 9. 2017 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty dle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců. K předmětné žádosti doložila rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Hradci Králové č. j. HKA-222-12/2012-za ze dne 18. 8. 2017, kterým jí bylo prodlouženo povolení k zaměstnání na

dobu od 10. 11. 2017 do 9. 11. 2018 u zaměstnavatele Družstvo TO-GO, IČ: 27528243 (dále také „povolení k zaměstnání“). Z povolení k zaměstnání vyplynulo, že žalobkyně zajišťuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti tohoto družstva, jakožto jeho členka. Žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Této možnosti využila a doložila pracovní smlouvu ze dne 2. 1. 2017 za účelem prokázání splnění požadavků dle ustanovení § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

13. Rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017, č. j. OAM-24536-9/ZM-2017, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítl. O odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, které závěry prvoinstančního rozhodnutí potvrdilo.

B. Právní závěry

14. Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. *„Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť v tomto případě se jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským. (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
15. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
16. Rovněž lze doplnit, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

17. Krajský soud předesílá, že úvodem je nutno poukázat na příslušná ustanovení zákona č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), z nichž vychází samotná podstata problematiky - povolování k zaměstnání cizinců. Konkrétně v ustanovení § 89 odst. 1 citovaného zákona je stanoveno, že: *„Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“* Odstavec 2. téhož ustanovení pak tuto premisu dále rozvádí, a to následovně: *„Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“* Navazující odstavec 3. Téhož zákona pak doplňuje, že: *„Za zaměstnání se pro účely odstavce 2 považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní korporace pro obchodní korporaci.“*
18. Krajský soud se ztotožňuje s názorem právní doktríny k předmětnému ustanovení, tedy, že: *„[t]oto ustanovení má rovněž zamezit dalším nežádoucím jevům na trhu práce, a sice účelovému zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků-cizinců, s cílem vyhnout se povinnosti získat pro zaměstnání na území ČR povolení, a účelově tak obejít tento zákon. Z těchto důvodů zákon o zaměstnanosti v tomto ustanovení upravuje pojem „zaměstnání“, a rozšiřuje tím i povinnost získat povolení k zaměstnání pro další cizince, kteří vedle svého postavení společníka, statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodní společnosti nebo vedle toho, že jsou členem družstva, členem statutárního orgánu družstva nebo jiného orgánu družstva, zároveň zajišťují pro obchodní společnost nebo družstvo plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti nebo družstva.“* (k tomu srov. STEINICHOVÁ, L. a kol. Zákon o zaměstnanosti. Komentář. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2010, s. 144). Dlužno dodat, že obdobně se k výše citovanému ustanovení předmětného zákona vyjadřuje i důvodová zpráva k návrhu zákona o zaměstnanosti, z níž vyplývá, že pravým smyslem výše citovaného ustanovení je zamezit účelovému obcházení tohoto zákona.
19. Tyto závěry jsou rovněž v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž se podává například, že: *„plnil-li cizinec jako společník úkoly vyplývající z předmětu činnosti právnické osoby, musí mít ve smyslu § 89 zákona o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání. Není rozhodující, zda cizinec, přitom plní běžné úkoly, vyplývající z činnosti právnické osoby, anebo vykonává práci tomu se vymykající“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 16/2006 - 89). Lze tak uzavřít, že smyslem ustanovení § 89 zákona o zaměstnanosti je zamezit obcházení zákona, tj. zamezit cizincům, aby prostřednictvím těchto forem činností (plněním úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby) vykonávali práce bez povolení k zaměstnání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 30/2013 - 28).
20. Krajský soud konstatuje, že na základě spisového materiálu, který poskytl správní orgán, má za prokázané, že žalobkyni bylo prodlouženo povolení k zaměstnání a to vzhledem k tomu, že bude jakožto členka tohoto družstva zajišťovat plnění úkolů vyplývajících z předmětu jeho činnosti. Povolení k zaměstnání bylo prodlouženo na dobu od 10. 11. 2017 do 9. 11. 2018.
21. K prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dále soud uvádí, že dobu platnosti zaměstnanecké karty lze opakovaně prodloužit při splnění v zásadě stejných podmínek jako pro vydání zaměstnanecké karty, přičemž platnost zaměstnanecké karty se prodlouží

na dobu odpovídající době uvedené v rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání. V případě žalobkyně by se jednalo o datum 9. 11. 2018. V daném případě je přitom stěžejní spornou otázkou především to, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ve smyslu ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců.

22. Dle ustanovení § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců platí že: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.“*
23. Krajský soud shrnuje, že na základě výše uvedeného lze mít za to, že žalobkyně splňuje podmínky stanovené ustanovením § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců tím, že uzavřela pracovní smlouvu ve smyslu ustanovení § 42g odst. 2 písm. b), jak také doložila do správního spisu. Bylo ji rovněž na danou pracovní pozici vydáno povolení k zaměstnání ve smyslu ustanovení § 42 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy naplnila částečně podmínky zákona o zaměstnanosti citované výše. Krajský soud však upozorňuje na fakt, že pro to, aby byla žádost cizince o prodloužení zaměstnanecké karty zamítnuta, postačí, aby nesplnil podmínky ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z něhož se podává, že:

„Žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, není k plnění těchto úkolů oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přestože mu bylo za tímto účelem vydáno povolení k zaměstnání. Žádost o vydání zaměstnanecké karty dále není oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.“
24. Žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě upozorňovala na fakt, že není členkou žádného z orgánů družstva a působí zde toliko jako řadová členka. Žalovaná k výkladu pojmu „společník“ uplatnila výklad ustanovení § 3 odst. 4 zákona o obchodních korporacích, které společníkem rozumí i člena družstva. Krajský soud je však toho názoru, že pro výklad tohoto pojmu je třeba nejprve ověřit, zda je možné využít právní úpravu zákona o zaměstnanosti (potažmo zákona o pobytu cizinců), a až pokud lze postavit najisto, že ty příhodnou definici pojmu neobsahují, lze následně opírat své závěry o obecnější právní předpisy, které vymezují vztahy a podmínky fungování obchodních korporací (tak, jak jej vyložila žalovaná). Tyto závěry vyslovil i Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Ads 1/2014-47: *„Pokud se stále stěžovatel opírá o výklad obchodního zákoníku ve vztahu k právům a povinnostem společníka, popř. statutárního orgánu veřejné obchodní společnosti, tak je potřeba uvést, že tento soukromoprávní předpis vymezuje veřejnou obchodní společnost, podmínky jejího založení, vzniku, fungování, zrušení a zániku, popř. vztahy uvnitř společnosti. Pro stěžovatele, jakožto cizince-společníka, jsou důležité právní normy regulující zaměstnávání, popř. výkon práce cizince na územní České republiky. Tuto úpravu obsahuje právě zákon*

o zaměstnanosti. V této souvislosti lze odkázat na obecnou právní zásadu ignorantia legis non excusat (neznalost zákona neomlouvá).“ Krajský soud si je vědom, že se v citovaném případě jedná o problematiku veřejné obchodní společnosti, a to v době účinnosti zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, v platném znění (dále jen „obchodní zákoník“), ale má za to, že jsou tyto závěry z podstaty projednávané věci příléhavé i na danou věc (jedná se o výklad pojmu vztahující se k určité obchodní korporaci, a to pro účely posuzování zaměstnávání cizinců).

25. Krajský soud tak v první řadě poukazuje na znění ustanovení § 148 odst. 17 zákona o zaměstnanosti, jenž vymezuje povinnosti cizince následujícím způsobem. *„Cizinec, který jako společník, statutární orgán nebo člen statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti zajišťuje plnění běžných úkolů pro obchodní společnost anebo jako člen družstva, člen statutárního nebo jiného orgánu družstva zajišťuje plnění běžných úkolů pro družstvo, je povinen požádat o vydání povolení k zaměstnání nejpozději do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
26. Ustanovení § 178b) odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje obdobnou zákonnou úpravu: *„Zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“*
27. Krajský soud má za to, že již z teleologického výkladu zákona o zaměstnanosti a zákona o pobytu cizinců lze dospět k závěru, že zákonodárce zamýšlel vztáhnout předmětnou právní úpravu ohledně problematiky práv a povinností cizinců (a to nejen v souvislosti s podáním žádosti o prodloužení či vydání zaměstnanecké karty) i na členy družstva, jelikož je přímo zmiňuje v přílehlavých ustanoveních. Doslovnou definici společníka však neuvádí. Lze uzavřít, že konkrétní vztahy uvnitř obchodních korporací jsou vymezeny pouze v soukromoprávním předpisu (srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Ads 1/2014-47). V tomto případě je jím zákon o obchodních korporacích.
28. Krajský soud je na základě výše uvedeného toho názoru, že žalovaný nezkrátil práva žalobkyně tím, že k výkladu pojmu použil pouze explicitní znění zákona o obchodních korporacích. Jeho znění totiž obsahuje podmínky založení družstva, vznik, fungování, zrušení a zánik družstva, popř. vztahy uvnitř společnosti, tedy i postavení společníka jako takového. Krajský soud dále doplňuje, že družstvo je spolu s obchodními společnostmi řazeno do skupiny obchodních korporací (dle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o obchodních korporacích). Je to společenství neuzavřeného počtu osob, které je založeno za účelem vzájemné podpory svých členů nebo třetích osob, případně za účelem podnikání. Společníkem obchodní korporace se tak z podstaty věci rozumí i člen družstva (srov. ustanovení § 3 odst. 4 zákona o obchodních korporacích).
29. Krajský soud dále ve shodě s postojem Nejvyššího správního soudu dodává, že: *„Turzení stěžovatele o míře osobní účasti společníků v různých obchodních společnostech vzhledem k výše nastíněné právní úpravě není rozhodné. Zákon o zaměstnanosti totiž nerozlišuje právní formu obchodní společnosti, ve které se společník popř. statutární orgán podílí na plnění úkolů vyplývajících z předmětu její činnosti.“* (viz již opakovaně citovaný rozsudek ze dne

14. 8. 2014, č. j. 9 Ads 1/2014-47). Pro udělení či prodloužení zaměstnanecké karty tak není rozhodná míra účasti žalobkyně na činnosti družstva, ale je toliko rozhodné, že členkou, potažmo společníkem v této obchodní korporaci je a plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti. To, že žalobkyně je členkou družstva nerozporuje ani ona sama a ani strana žalovaná.
30. Lze doplnit, že důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. pouze doplňuje závěry soudem již vyřčené. K předmětné problematice odkrývá záměr zákonodárce směřující spíše k omezení vydávání či prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a to osobám, které jsou v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního anebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo člena družstva. Krajský soud přitom doplňuje a souhlasí se žalovanou, že u předmětné problematiky je nutno striktně rozlišovat pojmy „obchodní korporace“ a „obchodní společnost“, což žalobkyně vůbec nebrala v potaz. Její argumentace ve smyslu, že: *„v části vztahující se k § 42g odst. 3, stejně jako věta druhá odst. 3, přímo nezmiňuje, ale pouze vyjmenovává osoby v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace“*, je tak naprosto lichá, jelikož pod pojem „společník obchodní korporace“ je, jak již bylo vymezeno výše, možno zařadit z podstaty věci i člena družstva.
31. Krajský soud se plně ztotožňuje s právními závěry žalované a doplňuje, že žalobkyně má i další možnost legalizace svého pobytu v České republice. Jako účel svého pobytu může zvolit podnikání a žádat tak u zastupitelského úřadu o vydání dlouhodobého víza za tímto účelem.
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, ani namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná náhradu nákladů nenárokovala a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. června 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu